

Juni 1849 kunde blive gjældende i sin oprindelige Skikkelse. Denne Grundlov har bundet en saadan Hævd hos den danske Befolkning, at den ikke let lader sig tage tilbage uden Kystelser, og Regjeringens Fremfærd har efter mit Skjøn bragt en meget uheldig Kløft tilstede imellem Kronen og Folket, hvad der smiæter mig dybt at erfare, men hvad der er vist og sandt. Jeg veed godt, hvad Regjeringens Udkaft sigter til, men jeg skal ikke omtale det, da det jo ikke her ligger for; men det er mit inderligste Ønske, at Grundloven af 5te Juni maa blive ophøiet til Rigsgrundlov igjen; jeg ønsker det ikke for min egen Skyld, da jeg ikke hører til den Klasse, som man sigter til at ville udelukke af Landstthinget, men for den Classes Skyld, der er det store Fleertal. Jeg veed nok, at jeg ogsaa hører til „de Kostklæbte“, men jeg kan ikke unddrage mig Dpshyldeisen af den Pligt, jeg har paataget mig ved at aflægge Eed paa Grundloven, nemlig at jeg skal holde paa den. Det er, som sagt, ikke for min egen Skyld; thi Forsynet har sat mig i en saadan Stilling her i Livet, at jeg ikke hører til dem, der efter Regjeringens Forslag skulle udelukkes fra de politiske Rettigheder, der ere givne dem af afdøde Kong Frederik den Syvende; men jeg er ikke valgt for alene at tale deres Sag, hvem jeg staaer nærmest, men tillige for at tale deres Sag, der staae under den Klasse, hvortil jeg hører. Jeg kan aldrig fravige den Mening og Anskuelse, at Grundloven af 5te Juni er en ret Grundlov, som vi ere komne til paa en rolig og besindig Maade igjennem en Samstemning imellem Konge og Folk, og jeg kan derfor aldrig give min Stemme til, at der i den skeer nogen Indskrænkning. Viser det sig i sin Tid, at en Forbedring er nødvendig, og jeg da har den Ære at sidde i en af Repræsentationerne, det være sig enten Landstthinget eller Folkethinget, skal Ingen være mere villig end jeg til at gaae ind derpaa. Jeg tiltræder fuldstændigt den Mening, at det vilde være til stor Skade for Fædrelandet, om nogen Stand udelukkedes, og jeg kunde derfor aldrig give mit Minde til, at nogen Klasse, hvad enten det var den lærde Stand eller Godseierstanden, ikke fik en fuldstændig Repræsentation i begge Thing. Jeg vilde ansee det for en Ulykke for

mit Fædreland, og jeg er vis paa, at den Klasse, jeg hører til, ja jeg vil endogfaa gaae ned til Huusmændene, have den samme Anskuelse. Troer ikke, mine Herrer, at Bondestanden er saa svag, at den lader sig lede af Enkelte. Nei, den har ogsaa sund Sands for, hvad der er billigt og retfærdigt, og derfor kan jeg ikke forstaae disse idelige Paastande om Nødvendigheden af at faae Landstthinget forandret. Det er ikke nødvendigt; de Klager, der komme, ere ikke velgrundede; det er ikke Klager, som have nogen Grund eller Nød; de Folk, der klage, ere saadanne, der ikke repræsentere Folket, men som kun repræsentere deres egne Interesser. Have vi ikke her i Landstthinget Folk af de forskjelligste Stænder, ligesom den lille Gaardmand til den høieste Godseier, og fra den mindst lærde til den meest lærde? Man siger, at det maatte i Fremtiden kunde bringe Ulykker, naar man beholdt Landstthinget i sin nuværende Skikkelse; men naar vi nu have en femtenaarig Erfaring for os om, at Grundloven af 5te Juni ikke har været til Ulykke, men til Lykke, saa siger jeg, at vi ere uberettigede til at kaste Skygge paa den Stand, som jeg nærmest repræsenterer, og navnlig den Skygge, at den vilde misbruge sin Mægt; isald den havde nogen. Nei, siger jeg, vi — jeg siger vi, thi jeg regner mig selv til Bondestanden — ere allerede komne saa vidt, at vi indsee, det er en Lykke og Velsignelse, at alle Stænder ere repræsenterede, og navnlig de, der ere i Besiddelse af de store Eiendomme og den store Rærdom. Det er saaledes min fulde Overbeviisning, at det er en ubillig Skygge, man vil kaste paa den Stand, som man nu vil have udelukket fra Landstthinget; og jeg maa derfor erklære, at jeg kan ikke give Slip paa nogen af de Friheder, der ere givne os af Frederik den Syvende.

J. Jørgensen: Det er blevet sagt, at det ikke alene ikke vilde nytte at lade denne Sag gaae til første Behandling, men at det endogfaa vilde skade, navnlig derved, at det vilde skabe større Forvirring, end der alt er. Jeg kan slet ikke forstaae, hvorledes dette skulde kunne skabe en saadan større Forvirring; jeg troer, at der allerede er blevet talt saameget i alle de